

Er waren eens vijf kinderen die altijd naar buiten wilden.
En met altijd, bedoelen we ook echt ALTIJD.
De kinderen woonden in dezelfde straat,
hun ouders woonden daar ook.

Die ouders, en dat is bijna niet te geloven:

Bleven ...
liever ...
binnen.

Ze vonden het te warm of te koud.
Het waaide te hard.
Het regende, hagelde, sneeuwde,
of er was onweer.

(oké, bij donder en bliksem hadden ze misschien gelijk)

Maar goed, de kinderen:
die wilden ELKE dag naar buiten.
Daar zochten ze naar SCHATTEN.
Die kun je namelijk ALTIJD vinden,
in wat voor weer dan ook.

Regen kletterde op de straten.
Vanuit de huizen klonk:
'Naar buiten! Naar buiten!'
Dat riepen de kinderen.
Maar de ouders zeiden:
'In dit weer? Jullie spoelen nog weg!'

Wegspoelen?
Een drol op straat kan wegspoelen,
spelende kinderen toch niet?

‘We gaan toch,’ zeiden de kinderen.
Daar gingen ze met z’n allen,
speurend naar schatten.

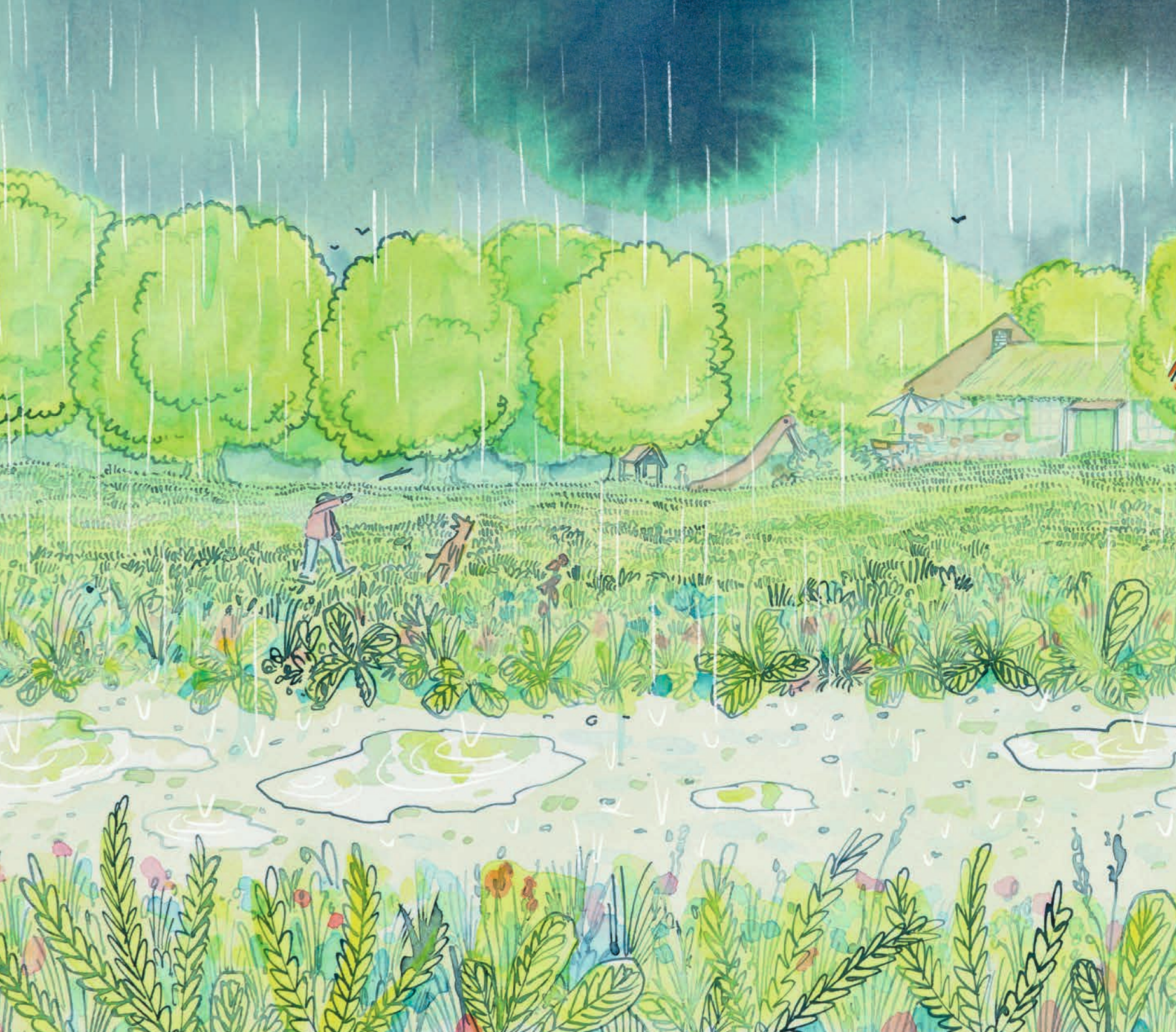

Regen droop langs haren en kragen,
maar wat vonden ze veel!
Postelastieken, muntjes en spijkers,
een kam, een balpen, een zilveren ring.

Alles ging in de schattentas.
Maar wat was het nat en glad..

‘Kijk uit!’ riep ineens het middelste kind.
Ze stond in één keer stil.
Bijna was ze op een slak getrapt.

Het meisje vouwde haar handen om de slak,
pakte hem op,
en zette hem onder een kastanjeblad.

Deze schat kon niet mee, dat wisten ze meteen.
Want wat niet iedereen weet, maar deze kinderen wel:
Soms moest je een schat laten, daar waar hij was.
Niet alles past zomaar in een schattentas.

Het was een snikhete dag.
Vanuit de huizen klonk:
'Naar buiten! Naar buiten!'
Dat riepen de kinderen.
Maar de ouders zeiden:
'In dit weer? Jullie smelten nog!'

Smelten?
IJsjes kunnen smelten, kinderen toch niet?

‘We gaan toch,’ zeiden de kinderen.
Daar gingen ze met z’n allen,
speurend naar schatten.

